

JĘK (2) *sb m*

sg N jęk (1). ◇ pl N jęki (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI (jeden z tych samych przykładów) i XVIII w.

Nieartykułowany, żalony, przeciągły głos wydawany pod wpływem bólu (2) : były łyżźane gwałtownych rózow y bicia trzałki/ y kołátania/ y częłte niewiedzieć od kogo ięki/ pęki/ łteki
StryjKron 350, 350 marg.

Cf JĘCZENIE, JĘKANIE

JW